

ἄρρωστος καὶ δὲν ἐσηκώθη πλέον) Σάντ. β) Ὁ θάνατος Πόντ. (Κερασ.)

Β) Μεταφ. 1) Πάρα πολὺς, ἄφθονος ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 36: Ἐχει τὸ μοναστήρι ἀσήμι καὶ χρυσάφι ἀσήκωτο. 2) Βαρύτιμος, πολυτελής, ἀκριβὸς Δαρδαν. Θήρ. Κωνπλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ.: Φόρεμα ἀσήκωτο Δαρδαν. Ἀσήκωτα πράγματα Σῦρ. Ἀσήκουτου χουράφ' Αἰτωλ. 3) Ἐκεῖνος ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὑποφέρει, ἀφόρητος, ἐπαχθὴς Δαρδαν. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Μῆλ. Σκῦρ. κ.ά.: Μητρυνὶ ἀσήκωτη Δαρδαν. Δὲν ὑποφέρεται πρᾶ, ἔγινε ἀσήκωτες Σκῦρ. Εἶσι πάντα ἀσήκουτους, καημένι! Ζαγόρ. 4) Ὁ μὴ συγκαταβατικός, ὁ μὴ ἀνεχόμενος ἀστεϊσμούς κττ. Πελοπν. (Λακων.): Ὁ δεῖνα εἶναι ἀσήκωτος. 5) Ὁ ἔχων πολλὰς ἀξιώσεις, ἀπαιτητικὸς Σύμ.: Γαμ- πρὸς ἀσήκωτος.

ἀσημάγκιστρο τό, ἀμάρτ. ἀσημάντιστρον Μεγίστ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἀγκίστρι.

Ἀργυροῦν ἄγκιστρον: Παροιμ. φρ. Μὲ τ' ἀσημάντιστρον τὰ πιασεν τὰ ψάρια (διὰ χρημάτων τὰ ἡγόρασε).

ἀσημάδευτα ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσημάδευτος.

Χωρὶς νὰ σημαδευθῇ, ἄνευ σκοπεύσεως ἐνθ' ἄν.: Ἀσημάδευτα ἔσυρα ἀπάν' ἔς σὸ πουλλὴν Τραπ. Ἀσημάδευτα τοῦ ὄσωσα μία καὶ τὸν πέτυχα Μάν. Ἐβάρεσα τὸ λαγὸ ἀσημάδευτα Λεξ. Πρω.

ἀσημάδευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) ἀσουμάδευτος Μεγίστ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσμάδιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσμάδιφτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σημάδευτος < σημάδευω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ μὴ σεσημασμένος, ὁ μὴ φέρων σημεῖον πρὸς διάκρισιν, ἀσημείωτος ἐνθ' ἄν.: Ἀσημάδευτο κατοίκι-πρόβατο κττ. κοιν. Ἀσημάδευτον ἱωμὶν Κερασ. Ἀσημάδευτον εἶχα τὸ μάθεμαν μ' καὶ κ' ἔξερα ποῖον νὰ δεβάξω αὐτόθι. Συνών. ἄβουλλος, ἀσημάδιαστος, ἀσήμαδος 1. β) Ὁ μὴ ἔχων σωματικὸν ἐλάττωμα, ἀρτιμελής πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀσημάδιαστος, ἀσημείωτος 2.

2) Ὁ μὴ σκοπευθεὶς, ἀσκόπευτος κοιν. 3) Ὁ μὴ ἀρραβωνισθεὶς Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσουμάδευτον κορίτζ' Χαλδ.

ἀσημάδιαστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σημάδιαστος < σημάδιάζω.

Ἀσημάδευτος 1 καὶ 1 β, ἃ ἰδ.

ἀσημαδολόγητος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σημαδολογητός < σημαδολογῶ.

Ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ ἀγροφύλακος σημεῖόν τι ἢ ἐνέχυρον μέχρι πληρωμῆς ἀποζημιώσεως διὰ γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ζημίαν.

ἀσήμαδος ἐπίθ. Εὐβ. (Μετόχ.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσηνοχ. Λακων. Μαζαίικ. Τρίκκ.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀσήμαδους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σημάδι.

1) Ἀσημάδευτος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσήμαδη γίδα Ἡπ. Ἀσήμαδο πρόβατο Λακων. Κόττα ἀσήμαδη (ἢ πάλλευκος ἢ παμμέλαινα) ἄγν. τόπ. 2) Ὁ μὴ καταλείπων ἵχνος τι τῆς ἐξαφανίσεώς του Εὐβ. (Μετόχ.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσηνοχ. Λακων. Μαζαίικ. Τρίκκ.) κ.ά. — Λεξ. Δη-

μητρ.: Πῆγε ἀσήμαδος (ἐπνίγη χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἵχνος) Λακων. Ἀσήμαδος γίνητθε Κλουτσηνοχ. Τρίκκ. Ἀφαντος κὶ ἀσήμαδος νὰ γένης! (ἀρά) ἄγν. τόπ. Ἡ νεράιδα... ἐπέταξε τὸ χτένι... καὶ ἔγιν' ἀσήμαδη (ἐκ παραδ.) Τρίκκ. Συνών. ἀσήμαντος 2.

***ἀσημαιωτος** ἐπίθ. ἀσάμωτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σημαιωτός < *σημαιώνω, παρ' ὁ καὶ σαμώνω.

Ὁ μὴ φέρων διακριτικὸν σημεῖον, ἐπὶ αἰγοπροβάτων: Ἀσάμωτο πρόβατο. Συνών. ἄσημος.

ἀσήμαντος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσήμαντος.

1) Ὁ ἀνάξιος λόγου, ὁ μηδαμινὸς λόγ. σύνηθ.: Ἀσήμαντη ζημιά. Ἀσήμαντο κέρδος λόγ. σύνηθ. || Ποίημ.

Κ' εἶμαι μὴ στάλα ἔς τὸν ὠκεανό,

κ' εἶμαι ἔς τὸν κάμπο ἀσήμαντο χορτάρι

ΚΠΑλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 78. 2) Ἀσήμαδος 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἀφαντος κὶ ἀσήμαντος νὰ γένης! (ἀρά). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νόνν. Διονυσ. 5,232 «θηρὸς ἀσημάντοιο κύων μαντεύεται ὁσμήν».

ἀσημάσματα τά, Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — ΚΠΑλαμ. Πολιτ. μοναξ. 43 ἀσημοάσματα Μακεδ. (Φλόρ.) σημάσματα Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἄσματα, δι' ὁ ἰδ. ἄσμα. Ἡ λ. καὶ ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Δασκαλογιάννη (18^{ου} αἰῶνος) στ. 528.

Ἀργυρὰ ὄπλα ἢ ἐπάργυρα ἢ δι' ἀργύρου πεποικιλμένα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Τ' ἀσημοάσματά του | δὲν κάνουν γιὰ φωτιά,

δὲν κάνουν γιὰ καμπάνες, | γιὰ τὴν Ἀγιά Σοφιά

Φλόρ. — Ποίημ.

Λακκιώτικα ἀσημοάσματα, πρωτάκουστα βροντήστε

ΚΠΑλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀσημαρματωμένος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀσημαρματώνομαι, ὁ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσημάσματα.

1) Ὁ ὥπλισμένος μὲ ἀσημάσματα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ. Ἀγὸ παλληκάρια ὁμορφα ἀσημαρματωμένα εἰς τοῦ Τοανάκι τὴν αὐλὴ εἶναι ξεπεξεμένα Κρήτ.

Γιὰ ἰδὲ βοσκοὶ τὰ βόσκουνε ἀσημαρματωμένοι

αὐτόθι. 2) Ὁ ἔχων ἀργυρὰ ἐξαρτύματα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Λεξ. Δημητρ.: Ἀσημαρματωμένο ἄλογο Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Καράβι μου τρικάρτο κὶ ἀσημαρματωμένο,

ποῦ χεῖς παννὶὰ μεταξωτὰ κ' ἔχεις κουπιὰ ἀσημένια (ἐκ μοιρολ.)

ἀσημαστράγαλο τό, ἀμάρτ. ἀσημοστράγαλο Λευκ. Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἀστράγαλι, παρ' ὁ καὶ στραγάλι.

Ἀσημαστράγαλος, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κόρη-ν- ἔπλενε κ' ἐλειανοτραγουδοῦσε...

καὶ τσ' ἐφύσησε μαῖστρο τρεμουντάνα...

καὶ τσ' ἐφάνηκε τ' ἀσημοστράγαλό τη.

ἀσημαστράγαλος ὁ, ἀμάρτ. ἀσημαστράγαλους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ ἀστράγαλος.

Ἀργυροῦς ἀστράγαλος καὶ κατὰ συνεκδ. ἀργυροῦν σφυρόν. Συνών. ἀσημαστράγαλο.

